

Základná škola, Kúpeľná 2, Prešov

SURFER

školský časopis

č. 35 - špeciálne vydanie

šk. rok 2023/2024

OBSAH

OBSAH	2
Slovo na úvod	3
O škole s deviatkami	5
Ako bude vyzerat' moja budúcnosť?	9
Vlastná tvorba	10
Poézia – čo sa v škole môže stať	10
V priebehu školského roka som vystriedal 5 krúžkov. Záver: Mám talent na všetko! ..	10
Čakáme na obed	11
Báseň ako poďakovanie	12
Učiteľ- náš hrdina	12
Škola - včera, dnes, zajtra	14
Próza – čo sa v škole môže stať	14
Trápenie deviatkov	14
Moja premiéra na vysokých podpätkoch	15
32 minút	17
Zrkadlovo	19
Počúvať ticho	20
Hlášky zo školských lavíc	22
Próza – z každého rožka troška	26
Izba	28
Komiks – Tatranská Kikimora	31
Bezpečnosť je dôležitá!	33
Na cestách	33
Zamyslenie – úcta k starším	33
Troška odborných názvov neuškodí	34
Uhádni ľudovú múdrosť!	36
Slovo na záver	38
Použité zdroje	38
Zloženie redakčnej rady	39

Obálka časopisu je zložená z výtvarných prác žiakov:

Hana Vorobelová (bývalá žiačka), Sára Sádecká (9.A), Ela Paruševová (6.B),
Veronika Neupauerová (9.B), Alžbeta Garberová (8.A), Hana Petrová (6.B),
Daniela Beňová (9.A), Matej Fabian (8.C), Ili Ivančová (bývalá žiačka),
Sofia Petrovičová (9.B), Soňa Krajňáková (9.A), Tessa Takácsová (6.A),
Petronela Prokopčáková (bývalá žiačka), Michal Kavčák (8.A)

Slovo na úvod

Milí čitatelia,

pýtate sa, prečo sa na obálke tohto čísla časopisu objavilo slovné spojenie špeciálne vydanie? Odpoveď ste možno zistili sami, keďže obálku vytvorili naši žiaci, a to pri príležitosti 50. výročia školy. Špeciálne bude po obsahovej stránke hlavne to, že sa v oveľa väčšej miere môžete tešiť na texty, ktoré dokumentujú život na škole. Nebojte sa, nudiť sa nebudete. Snažili sme sa zachytiť hlavne vtipné momenty. Samozrejme, škola prináša aj rôzne trapasy či smutnejšie chvíle, ale vždy je potrebné nakoniec aj v nich nájsť niečo pozitívne. Čo sa autorom textov podarilo.

Najprv sa k Vám prihovoria deviataci, ktorí sú už jednou nohou na strednej škole. Nasledujú básničky a poviedky zo školského prostredia, pokračujeme ďalšími poviedkami, ktoré prinášajú rôzne situácie zo života. V tomto čísle Vás čakajú aj komiksy vychádzajúce zo známej báje, ľudové múdrosti, odborný článok, ale aj zamyslenie nad potrebou vážiť si starších ľudí.

Nezabudli sme na ilustrácie, opäť sa môžete tešiť na nápadité výtvarné práce, ktoré vznikli na hodinách výtvarnej výchovy.

Možno ste si všimli aj to, že toto vydanie časopisu je 35. v poradí. Je to taktiež obdivuhodné číslo! Teší nás, že sú aj v dnešnej dobe medzi nami mladí ľudia, ktorých práca so slovom baví a zakaždým sa môžeme pochváliť časopisom, ktorý je bohatý. Bohatý nielen počtom strán, ale aj obsahom.

Prajeme príjemné čítanie!

Redakčná rada

Veronika Oboňová (8.C)

Naša trieda oslavuje 50. rok

našej školy ♥

Katarína Palková (6.B)

mená a charaktery sú vymyslené

O škole s deviatkami

Začiatok tohto školského roka bol iný ako po minulé roky. Tešila som sa, že som už deviatka, no uvedomovala som si, že v školskom átriu stojím už predposlednýkrát. Deviaty ročník nie je iba o tom, že ste najstarší na škole, ale hlavne o testovaní 9 a prijímacích skúškach. Prípravu na tieto dôležité skúšky netreba zanedbať. Všetko sa vám raz v živote zide, nikdy nevieme, kedy a kde skončíme. No nemôžeme zabudnúť na vytváranie spoločných zážitkov, veď aj o tom je škola. Ako minulé roky, tak aj tento sme mali na škole ples. Nečakala som od neho veľa. Išla som sa iba zabaviť s mojimi spolužiakmi a užiť si náš posledný ples na tejto škole. Celý večer vládla veľmi dobrá atmosféra, úžasná hudba, občerstvenie. Keď už sa blížil samotný koniec plesu, pani riaditeľka začala vyhlasovať kráľovnú a kráľa plesu. Keby ste mi niekedy povedali, že sa stanem kráľovnou plesu, vysmiala by som sa Vám do očí. Ale teraz sa smiať nebudem, pretože som sa ňou stala. Bol to večer plný emócií a nových priateľstiev, ktoré pretrvávajú a pevne verím, že budú pretrvávať aj po odchode na stredné školy. Kúpeľná, ďakujem Ti! Veľa ďalších úspešných rokov k 50-tke!

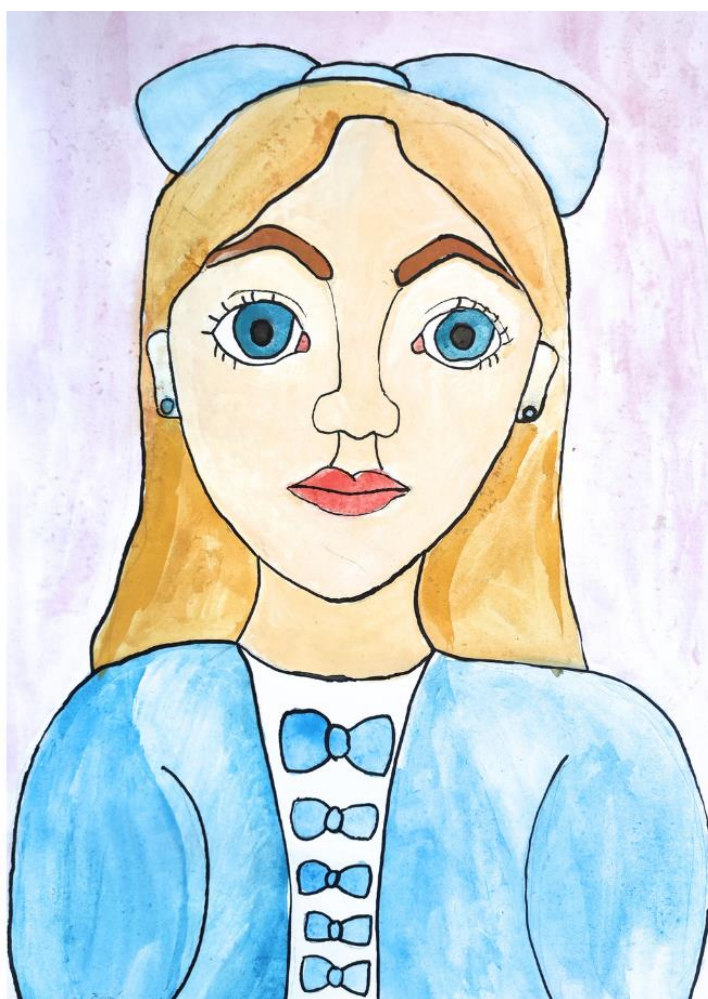
Daniela Beňová (9.A)

Zoe Pigulová (5.B)

Je to tu. Posledný rok na škole, na ktorej som strávila svoje detstvo, ktorá ma vychovala. A hoci sa veľmi teším na strednú školu, nový začiatok, základná škola mi bude chýbať a na zážitky, ktoré sme tu zažili, budem vždy spomínať. Školské výlety sú jednými z nich. Už na prvom stupni sme navštívili veľa miest na Slovensku. Vždy som sa tešila a noc predtým som nikdy nevedela zaspáť. Čím sme boli starší, tým boli školské výlety dlhšie a zábavnejšie. Rozprávali sme sa dlho do noci, zabávali a niekedy aj niečo vyvedli. Tvoríme super kolektív. Teším sa, že spoznám nových ľudí, ale zároveň pevne dúfam, že nám kamarátstva zo základnej školy vydržia. Ďakujem Kúpeľnej za to, že som na nej mohla prežiť krásnych deväť rokov svojho života.

Sára Sádecká (9.A)

Alexis Čopíková (5.A)

Tento školský rok začal trochu inak. S pocitom veľkej zodpovednosti. Každý z nás mal mierny stres, no odbúrali sme ho pravidelnou prípravou. Už od začiatku roka sme sa s našimi učiteľmi pripravovali na T9 a prijímacie skúšky na cvičeniach zo SJL a MAT. Naše ochotné učiteľky nám vždy pomohli, vysvetlili to, čo sme nevedeli, usmernili, keď

sme nevedeli, ako v príprave pokračovať. Samozrejme, je dôležitý aj dobrý kolektív, ten určite mám. Zažili sme kopec srandy, pomohli sme si vždy, keď bolo treba. Teraz nás čaká ďalšia veľká životná etapa – stredná škola. Viem, že nás táto etapa trochu rozdelí, no verím, že sa naďalej budeme stretávať a pomáhať si.

Myron Kozák (9.B)

Hneď, ako sme v septembri nastúpili do deviateho ročníka, nám všetci hovorili, že sa máme začať učiť. Na monitor, prijímačky... Že to zbehne ako voda. Samozrejme, vtedy som im veľmi neverila. Ale mali pravdu. Je marec, začíname v triede riešiť školský výlet, rozlúčku na konci roka. Je zvláštne si po toľkých rokoch predstaviť, že v septembri sa už nevrátíme späť. Každý sa vydá iným smerom, vezmeme si so sebou len spoločné spomienky. Dúfam, že aj po odchode zostaneme v kontakte aspoň čiastočne a naša 9. D sa predsa len nerozpadne úplne. Táto škola mi dala veľa možností, zážitkov, ktoré sa nedajú nahradiť a som rada, že som tu mohla prežiť deväť skvelých rokov.

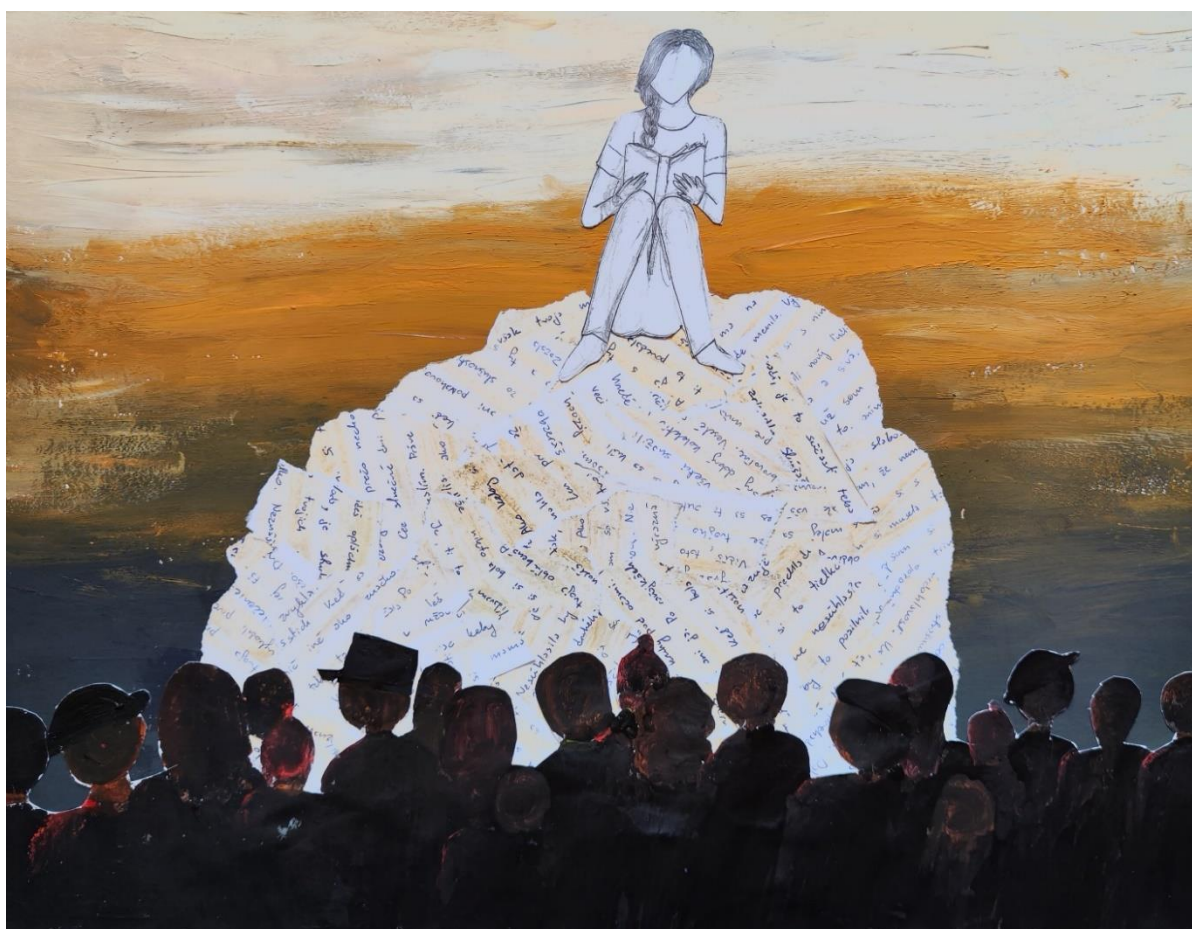
Ema Michelčíková (9.D)

Začiatok roka pre mňa bol pocitovo približne taký, ako vždy, neočakávala som žiadne zmeny a nič ma neprekvapilo. Celý rok bol však o niečo viac stresujúci kvôli blížiacemu sa testovaniu deviatakov, okrem toho prijímačkám na stredné školy, ktoré ma ešte len čakajú. Bude čudné odchádzať zo školy, na ktorej som strávila väčšiu časť môjho doterajšieho života, ale len ak sa nad tým poriadne zamyslím. Myslím, že keby som ostala ešte rok, tak by sa nič nezmenilo a myslím, že druhý stupeň priniesol mnoho zmien, takže už ani veľa neočakávam. Základná škola mi neustále prináša komfort kvôli známemu prostrediu a známym tvárom, taktiež je v nepríjemných chvíľach dobré byť niekde, kde sa viete orientovať. Má mnoho chápaných a nápomocných učiteľov a vytvorila som si na nej veľa spomienok a nadobudla skúsenosti, ktoré určite budem využívať naďalej v živote. Som rada, že som mohla vyrastať práve na Kúpeľnej a myslím, že prvé roky prežité na nej nemohli byť lepšie. Dúfam, že na akejkoľvek strednej škole na akej nakoniec budem, stretnem niekoho, koho si budem pamätať ešte z nej. Ak by som mala niečo odkázať budúcim deviatakom, pravdepodobne by to bolo, aby sa pripravovali na monitor a priebežne si opakovali všetky témy od prvého až po koniec druhého stupňa, taktiež sa učili čítať s porozumením, opakovali si minulé monitory a dávali pozor na hodinách.

Zuzana Višňovská (9.D)

Tento rok bol a aj bude pre nás všetkých isto veľmi náročný. Netrepezlivo vyčkávame koniec roka, no taktiež si chceme ešte užiť posledné chvíle so spolužiakmi. Zároveň sme najstarší na škole. Keď ideme po chodbách, prváci na nás zazerajú s obrovským rešpektom – podobne, ako sme aj my pozerali pred deviatimi rokmi na vtedajších deviatakov. Učitelia sa nás neustále pýtajú, kam chceme ísť na stredné školy, rozprávajú sa s nami o našej budúcnosti. Veru, väčšina z nás vo výbere strednej školy mala jasno už od začiatku roka. No, samozrejme, našli sa aj takí, ktorých rozhodnutie bolo až do poslednej chvíle zahalené rúškom tajomstva. Nakoniec sme sa ale všetci, či už dobre alebo zle, rozhodli a úspešne sme podali prihlášky na stredné školy. Už od začiatku roka nás naši učitelia pripravujú na Testovanie 9 a, samozrejme, aj na prijímačky. Urobili sme mnoho testov z minulých rokov, niektoré z nich už poznám aj naspamäť, a postupne si opakujeme učivo z druhého stupňa. Testovanie 9 už síce máme za sebou, no nepoľavíme a ešte s väčším zapálením sa budeme pripravovať na prijímačky na stredné školy. Napokon, dúfam, že sa moji spolužiaci dostanú na svoje vysnívané školy.

Lenka Žarnayová (9.D)

Ema Michelčíková (9.D)

Ako bude vyzerat' moja budúcnosť?

Už od detstva ma ľudia v mojom okolí nútia intenzívne uvažovať o mojej budúcnosti. V škole sa ma pýtajú, kam chcem ísť po základnej škole študovať, doma ma zase zasycujú otázkami typu: Máš nejaké predsavzatia na tento rok? Čo chceš na narodeniny? Každopádne si myslím, že nastal čas konečne sa nad tým, čo ma čaká, zamyslieť.

Keď som bola malá, snívala som o tom, že budem speváčkou. Po čase som vyrástla z detských topánok a uvedomila si, čo všetko táto profesia vyžaduje. Asi každému deviatakoví páli myseľ stredná škola. Ja mám v tomto, našťastie, celkom jasno. Chcela by som ísť študovať na gymnázium. Viem, že to bude tvrdá drina, no pre dobrú budúcnosť je potrebná. Veď každý dobre vie, že bez práce nie sú koláče. O vzdialenejšej budúcnosti som zatiaľ ešte neuvažovala, no určite by som chcela byť samostatná a vedieť pracovať s ľuďmi.

Je veľmi ťažké povedať už teraz, čo dosiahnem, pretože človek nikdy nevie, kam ho osud zavedie. Ale jedno viem určite, počas mladosti máme dostatok času na to, aby sme sa čo najlepšie pripravili a získali čo najviac vedomostí.

Lenka Žarnayová (9.D)

Veronika Oboňová (8.C)

Vlastná tvorba

Poézia – čo sa v škole môže stať

V priebehu školského roka som vystriedal 5 krúžkov. Záver: Mám talent na všetko!

Bola vám raz taká škola,
Ktorá všetky deti volá:
„Podťe, deti, podťe k nám,
budete tu študovať!“

A ja študent usilovný,
do školy sa zapísal.
Zoznam krúžkov vyvesený,
kto by to bol povedal?

Výber to bol veru veľký.
Na technike som vŕtal dierky.
Na krúžku varenia,
kričali od zdesenia.
Horela mi platnička,
roztiekli sa vajíčka.

A tak som to zanechal,
na futbal hneď utekal.

Futbalista som ja veľký,
trafil som však nohu Betky.
Betka kričí od bolesti,
súper skáče od radosti.

A ja v tomto veľkom zmätku,
radšej bežím na tanečnú.

Tam mi tréner povedal:
„Pod nohy sa pozeraj!“

S rytmom však ja kamoš nie som
s plačom som sa na zem zviezol.

Ešte tu bol krúžok šachu,
Snáď nevrastiem tam do machu.
Zopár ťahov kráľom, strelcom
Už sa vidím šach majstrom.

Keď si to tak všetko zhrniem,
šikovný som, čo vám poviem.
Zistil som tak zakrátko,
že mám talent na všetko.

Veronika Oboňová (8.C)

Čakáme na obed

Na obed v rade čakať,
do ohňa ruku strkať.
Všetci kričia ako v raji,
sú jak malí paviáni.

Na obed je fajná vec,
všetci kričia „Šak to zjedz!“
Prestupujem z kroka na krok,
hádám tu len nestrávim rok.

Na obed v rade čakáme -
trápenie veľké je to.
Vravíme: „My sa nedočkáme!
A konca radu nieto!“

Potom príde dozor –
všetci sú zrazu ticho,
len aby náhodou
nevykričal ich nikto.

Najhoršie sú na tom tí,
čo majú naponáhlo -
že vraj ak by zmeškali
veľmi by im to nesadlo.

No, a ktorým ide autobus –
už ani nevravím!
Utekajú ako hus,
čo nikto nedolapí.

Konečne sme skoro tam,
už som blízko, už to dám.
Čip, čip, čip, čip – čipujem,
z obeda sa radujem.
Námaha sa vyplatila,
doma som ho vyvrátila.

Elena Zapotoková (5.B)

Keď je rad až k telocvični,
všetci len bedákame:
„Aha! Ved' ten už dnu išiel,
A my len postávame!“
A keď už nádej nemáme,
ktosi skričí:
„Rýchlo!
Už sa posúvame!“

Vtedy sa znovu tešíme.
Kto by nie? Krása!
Ved' počet detí pred nami
je trochu menší – zasa.

Už sa k oknu blížíme
v bruchu nám už škvírka,
Obed svoj dostaneme.
„Konečne! Hurá!“

Laura Maguľáková (5.B)

Báseň ako pod'akovanie

Učiteľ- náš hrdina

Učiteľka, učiteľka, učiteľka,
krásna ako perlička.
My ju všetci radi máme,
od začiatku s ňou všetko zažívame.

Vyrieši, vylepší, podrží,
ale nikdy nesmúti.
Je nám v škole ako druhá mama,
za radosť a lásku, čo nám dáva.

Či slovesá, či zámená,
zakaždým som prekvapená.
Veľa zrazu toho vieme,
všetko naraz spracujeme,
až sme zase múdrejší.

Perlička každodenného života,
ktorá nám prostredníctvom svojej
práce
otvára dvere do sveta poznania.

Monika Toporová 6.C

Kúpeľná

Prežila si toho veľa.
50 rokov na Tebe svieti.
Svetielko Tvojich detí.
Každé ráno ich vítaš.
Smiechom, krikom ožívaš,
ako jarný kvet sa zo zeme dvíhaš.
Na konci roka smutná si,
ale neboj sa, krik a smiech sa iba na chvíľu stratí.

Monika Toporová, 6.C

Zvoní

Pred bránou školy,
nikto hlavu neskloní,
sme odhodlaní vytrvať až do konca,
už zvoní.

Myšlienkami kdesi za Plutom,
čmáram príklady po zošite,
neúspešne hľadám,
vedomosti v hlave zašité.

Vzduch presýtený písmenami,
vôbec nepomáha pri myslení,
okrem učiteľa,
dvadsaťtri žiakov zasnených.

Hlavou až za morom,
v ďalekom Londýne,
kvôli únave,
nikto ruku nezdvíha.

Naše odhodlanie vytrvalo,
v priestoroch učebnej zóny,
krátkych či dlhých deväť rokov,
škoda, že už zvoní.

Alžbeta Garberová (8.A)

Ema Michelčíková (9.D)

Škola - včera, dnes, zajtra

Keď som bola malou školáčkou,
na chodníku som utekala za každou mláčkou.

Mokrú od chodidiel až po pás,
pri odpovedi mi z toho preskakoval hlas.

Teraz čo len školu zočím z diaľky,
nabehnú mi zimomriavky.

Tabuľa opäť nezotretá,
Učiteľ nám to teda zráta!

Na dvere nám klope známy hosť,
ťažká naša školská budúcnosť.
Žiaci do tabletov píšu poznámky,
už nedostávajú ani normálne známky!

Iba s ťažkým srdcom pozerajú,
keď ich starú školu míňajú.
Spomienky na kamarátov a učiteľov,
tvoria v ich vnútri nostalgickú šou.

Alexandra Tansošová (6.C)

Próza – čo sa v škole môže stať

Trápenie deviatakov

Deň prvých prijímacích pohovorov. Nervózne som sedela na lavičke pred miestnym gymnáziom. Slovenčiny som sa nebála, strašiakom bola matematika.

Pani riaditeľka nás uistila nás, že sa nemáme čoho báť. Neverila som jej. Po príchode do triedy som si sadla do lavice vyznačenej mojím menom a začala sa prehrabávať

v taške. „Peračník!“ zakričala som v duchu. Pred odchodom som kontrolovala veci asi miliónkrát. Skôr, ako som stihla niekoho požiadať o pero, vošli do triedy učiteľky. Jedna začala rozdávať testy, druhá nás oboznamovala s pravidlami.

Na poslednú chvíľu som v taške našla staré ohryzené pero. Slovinu vydržalo. Po troch úlohách z matiky začala farba slabnúť a onedlho ju už nebolo vidno vôbec. „Pani učiteľka, dopísalo mi pero, nemali by ste náhradné?“ Učiteľka sa postavila a drzo odvrkla: „V pozvánke bolo jasne napísané, že si máte priniesť aj náhradné pero. To, že niektorí z vás nečítajú pozorne, nie je, bohužiaľ, môj problém.“ Touto vetou ma úplne odpálila. Zvyšných 45 minút som len zúfalo pozerala do stropu a rozmýšľala nad profesiou, kde sa prijímačky z matiky a slovinu nerobia.

Deň druhých prijímacích pohovorov. Tentoraz išli profesionáli preveriť môj talent. Ako budúci pedagóg som mala vedieť kresliť, spievať a recitovať. Zobudila som sa s boľavým hrdlom. Myslela som si, že to po chvíli prejde a môj spevácky výkon to nijako neovplyvní.

Za hodinu a pol som vytvorila perfektnú maľbu a v recitácii básne som tiež nijako nezaostávala. Hudobnú školu navštevujem už od prvej triedy, preto mala byť pre mňa posledná časť najjednoduchšia. V obrovskej triede sa okrem veľkého klavíra a pár iných hudobných nástrojov nachádzalo aj malé javisko. Čakalo len na mňa. Vybrané piesne boli položené celkom vysoko, no ja som nikdy nemala s vysokými tónmi problém. Navyše som piesne poznala.

Ale hrdlo lacný cukrík s ošúchaným nadpisom, ktorý oddychoval vo vrecku saka najmenej pol roka, nevyliečil. Kyslé pohľady komisie hovorili za všetko. Navrhli mi, aby som im zahrala niečo na husle. Pomaly sa pohľady menili na prívetivé. Až kým nepraskla struna a poranila mi prst. Na troch strunách skladba už tak dobre neznela. „Myslím si, že táto škola nie je pre teba. Ale určite to skús na ďalší rok!“

Večer som si ešte poslednýkrát skontrolovala, či mám všetky pomôcky, hlavne perá. Išla som spať s vedomím, že zajtra otvorím ďalšie dvere a urobím svoje posledné prijímačky!

Lenka Žarnayová (9.D)

Moja premiéra na vysokých podpätkoch

Život školáka je naozaj náročný. Najväčšie obavy prichádzajú s krúžkovaním známok. Ale, našťastie, máme aj iné starosti, ktoré sú jednoznačne príjemnejšie.

Jednou z najočakávanejších akcií u nás je školský ples. Práve v siedmom ročníku ho spoznávame po prvý raz. Dievčatá sa nalíčia a žiaria, oblečú si slávnostné šaty a obujú si vyleštené lodičky. Všetko vyzerá celkom jednoducho a pôsobí elegantne. Až kým ...

Nikto mi neporadil, že v topánkach na opätku sa nebeží. Skúste sa však vžiť do mojej situácie: je február, čo znamená, že stále mrzne. Mám na sebe jemne vrstvenú vetrovku, červené šaty na ramienka, ľahkú kabelku zo zamatu a lodičky z pravej kože. Keď som vyšla z bytu, ako prvé som musela kúpiť lístky na autobus. Bývam približne dva kilometre od školy. Stihla som prísť na zastávku, no autobus mi ušiel pred nosom. „No, super, ďalší ide o hodinu!“ – šepala som si potichu. „Keď pôjdem peši, budem tam za pol hodinku. Všetko stihnem.“ Počas cesty začal fúkať vietor, a než som sa spamätala, už aj pršalo. Všetko mohlo dopadnúť úplne inak, keby som si nezabudla doma dáždnik! Nemala som sa kde skryť, a tak som ďalších dvadsať minút strávila poklusom. V lodičkách a dlhých šatách. Konečne som videla strechu našej školy za kopcom a utrela som si pot z čela. Vlasy som mala úplne mokré a bola som celá premrznutá. Keď som vošla do telocvične, hrala hudba a žiaci sa zabávali. V škole som sa aspoň trochu zahriala. Vedľa dverí bol stôl s občerstvením a zákuskami. Po behu som bola hladná a k tomu sa pridala aj smäd. Zo stola som si vzala tanier a na neho som si položila dva punčové koláče. Vyzerali vábne a ich chuť poznám naspamäť.

„Pod' si s nami zatancovať!“, ozval sa za mnou dievčenský hlas. Keď som sa otočila, zbadala som moje kamarátky Nelku a Ad'ku. „Čo na mňa pozeráš ako na svätý obrázok? Nespoznávaš ma?“ zasmiala sa Ad'ka. „Práve som vás išla hľadať, no, ale tieto koláčiky! Vyzerali veľmi neodolateľne. Jeden som si musela vziať,“ vysvetlila som. O pár krokov ďalej stál chlapec so slúchadlami na ušiach, púšťal hudbu a vyzeral, že sa nenechá nikým rušiť. Piesne, ktoré púšťal, neboli síce tohtoročnými hitmi, ale všetci sme ich poznali. Postavili sme sa k hlúčkiku dievčat, ktoré stáli chrptom ku mne. Keď sa otočili, zistila som, že je tu celá naša trieda. Chlapci stáli o pár krokov ďalej. Zo stropu viseli farebné svetlá. Hudba bola intenzívna a zvonila mi v ušiach. S kamarátkami sme si zatancovali do rytmu. Neskôr sme si aj zahrli rôzne hry. Tá, čo najviac zaujala moju pozornosť, bola celkom jednoduchá. Bolo to niečo podobné ako „živé sochy“. Vzali sme si o jednu stoličku menej ako bol počet hráčov a postavili sme ich do kruhu tak, aby sa okolo nich dalo prechádzať. Potom nám pustili hudbu a museli sme prechádzať okolo stoličiek. Keď hudbu zastavili, všetci sme si museli sadnúť na jednu stoličku. Ten, kto si nestihol sadnúť a ostal stáť, vypadol z kola. Hra sa mi zapáčila a v ďalšom kole som sa pridala aj ja. Snažila som sa čo najrýchlejšie si sadnúť na stoličku. V každom kole

som zvíťazila. Potom prišlo finále. Hrala som proti dievčaťu. Hudba na chvíľu zaznela, a keď ju zastavili, rozbehla som sa k poslednej stoličke a sadla som si. Dievča ostalo nahnevane stáť a žiaci aj učitelia začali tleskať. Zahrial ma pocit víťazstva. Vyhrala som finále!

Kto by to povedal? Večer sa síce nezačal najlepšie, ale rozhodne sa najlepšie skončil. S mokrými vlasmi a zlou náladou medzi kamarátskymi úsmevmi a skvelými ľuďmi jednoducho zabudneme na každú nepríjemnosť.

Zoja Zuzanna Mertová (7.C)

Veronika Neupauerová (9.B)

Sofia Petrovičová (9.B)

32 minút

Hrniem sa dolu schodmi obávajúc sa, že ma prišliapne horda žiakov valiacich sa za mnou. Všetci, aj ja, sa ponáhľajú na obed, aby vychytali to najlepšie miesto. Väčšina druhostupniarov nechodí na polievku, čo je príčinou dvojkilometrového radu, občas sa zatáčajúceho k prváckym triedam. Decká sa hrnú z každej strany a nikto nechce byť posledný. Je to boj o život.

Zase som prehrala. Pomaly som sa doplazila na koniec radu, ktorý sa absolútne neposúval. Predbehnem sa? Nepredbehnem? Ale ku komu? Ja teda nie som ako moji spolužiaci, že mám za kamaráta takmer každého zo školy. Musím sa zmieriť s osudom, že si to budem musieť vystáť.

„Je toto rad na obed?“ spýta sa ma neznámy hlas za mnou. Takže predsa len nie som posledná! Otočím sa. Musím poriadne dvihnúť hlavu, aby som videla do tváre tomu, komu ten hlas patril. Vysoký chalan. Jakživ som ho nevidela. Chvíľu iba nechápavo pozerám a potom zo seba vykoktám: „Ja... ehm... hej, je.“ Božemôj, ja som taká ľava. Nevie sa rozprávať s ľuďmi. „Okej, tak to je dosť blbý rad. Na ako dlho to odhaduješ?“ Párkrát som v takýchto radoch stála aj hodinu. „No, asi 45 minút?“ Chytil sa za hlavu. „Ak budeme mať šťastie, možno aj menej.“ Otočím sa smerom k jedálni. Kto to bol? Na niekoho z nižších ročníkov nevyzerá a viem, ako vyzerajú naši deviataci. Príliš vytfča. Hneď by si ho človek všimol. Nechám zatiaľ záhadného chlapca chlapcom a robím moju druhú najobľúbenejšiu činnosť po vymýšľaní si. Pozorujem ľudí.

Je to sranda sledovať, čo robia. Niekedy sa môžeš dozvedieť fakt zaujímavé veci alebo sa poriadne zasmiať na niekoho hlúposti. Predo mnou sa z nevyjasnených príčin začali biť akísi šiestaci. Rýpali do seba a stúpali si po nohách, až kým mi jeden z nich nešliapol na nohu. Pozrela som sa na nich svojím smrteľným pohľadom, ktorý takmer vždy zaberie a prinúti človeka držať si odo mňa odstup. Takmer hovorím preto, lebo to tentokrát nevyšlo. Malý drzáň sa na mňa vyškeril: „Čo tak kukáš?“ Pozrela som na neho už normálne, aj keď trochu prekvapene. „Kuš! Škrečok drzý!“ Šiestak sa tentokrát už do mňa nepúšťal. „Ty teda vieš od seba odohnať ľudí.“ „Do ktorého ročníka chodíš?“ Na konverzáciu s neznámymi ľuďmi, ktorých som nechcela poslať do pekla, som nebola zvyknutá. A už vôbec nie s chlapcami. „Do deviatky?“ „Ehm.“ „A na ktorú strednú chceš ísť?“ Z celého srdca som nenávidela túto otázku, ktorú mi vždy minimálne raz do dňa niekto položil. Najhoršie bolo, že som na ňu nemala odpoveď. „Neviem.“ Pokrčila som plecami. „Ako to, že nevieš? Ved' si v deviatke.“ Prevrátila som očami. „Ja chodím na elektrotechnickú. Dnes som mal prednášku a poviem ti, bol to horor. Ale ak by si chcela, môžem ti ju zopáknúť.“ To dosť vysvetľovalo. „Nie, dik. Nad elektrotechnickou ani nerozmýšľam.“ „No tak ti môžem pomôcť z pohľadu rovesníka.“ Debata, ktorej som sa pred všetkými tak veľmi a vždy stránila, začala.

Hovoril, ako sa aj on nevedel v deviatke rozhodnúť. Gymnázium, kam ho hlavne mama tlačila, ho nelákalo. Chcel niečo iné, praktické, čo sa dá vyskúšať a využiť v ďalšom, normálnom živote. Zároveň si nechcel zavrieť dvere pred možnosťou

študovať na vysokej. „U mňa je to podobne,“ priznala som sa. „Tak vidíš. Predsa len vieš, čo chceš,“ usmial sa. „Máš toho stále dost' na výber.“

Ani som sa nenazdala a už sme boli pri vchode do jedálne. 32 minút. Snád' nový rekord. Vzala som si rizoto a snažila sa nájsť stôl, ktorý nebol obsadený alebo celý od ryže. Ani jeden taký nebol. „Hej! Pod' tu!“ zakričal na mňa nový známy z radu od učiteľského stola. Tie boli vždy čisté, lebo aspoň učitelia nejedli ako prasatá. Takisto boli takmer všetky voľné. „Ale veď tu by sme nemali sedieť.“ S neistotou som si prisadla. „Kašli na to. Ja mám povolenie. Radšej som už nič nehovorila a jedla. Občas fakt platí, že všetko zle je na niečo dobré. Dnes dvojnásobne dobré.“

Zuzana Vargová (9.D)

Zrkadlovo

Si zvláštna. Jedinečná vlastným spôsobom.

Vždy, keď sa zobudíš, zasmieješ sa nad strapatými vlasmi. Vôbec ti neprekáža, že máš kruhy pod očami. Netrápia ťa vyrážky na čele. Ani mňa.

Na raňajky zješ dva rožky a tváriš sa ako vlk z Červenej čiapočky. Nakoniec sa premôžeš a nezješ ďalší, ale svoje zásoby doplníš o jablko. Potom premýšľaš, či ti tri kraje chleba budú stačiť na desiatu. Robíš to, aj keď vieš, že si vezmeš len jeden. Aj ja.

Učebnice si balíš desať minút pred odchodom. Rozvrh vieš naspamäť ako väčšinu vecí. Domáce neodpisuješ od spolužiakov, poctivo si ich vypracuješ cez prestávku pred hodinou. A pomedzi to si čítaš. Ja takisto.

Rada požičiaš ceruzku, ale len tú z modrého peračníka. Tie v čiernom sú kvalitné, tých sa smieš dotknúť len ty. Fixky tiež požičiavaš len MAPED-ky, s alkoholovými kreslíš iba ty. Ale nožnice požičiaš ktorékoľvek z tých šiestich, čo nosíš po vreckách. Farbičky opravuješ izolačkou. Mám tiež jednu v ruksaku.

Denne stráviš dlhú dobu pred zrkadlom. Nie preto, že chceš vyzerat' čo najlepšie, ani preto, že sa obdivuješ. Len nechceš byť sama. Všetko robím ako ty. Zrkadlovo.

Vidíš sa v zrkadle. Vidíš ma v zrkadle. Vidím ťa v zrkadle. Vidím sa v zrkadle. Najvernejšia spoločníčka.

Si zvláštna. Jedinečná vlastným spôsobom.

Alžbeta Garberová (8.A)

Patrik Komara (6.A)

Počúvať ticho

Svet. Miesto, kde sa nedá utiecť. Ani pred problémami, ani pred tajnými túžbami.

„Ale veď mohli by sme o druhej ráno vyraziť. Na vlakovej stanici nasadneme na vlak smer Viedeň a je po všetkom...“ presviedčala ma Nina, no ja som ju nepočúvala.

„Dáš si už konečne dole tie slúchadlá? “

A načo?

„ Počúvaš ma? “

Nina nevydržala, zastala a urobila to za mňa.

„ Čo ti šibe?“

„ Mne šibe? Vôbec ma nepočúvaš. Odkedy som ti ich kúpila na narodeniny.“

„ Chceš utiecť z domu, lebo tvoji rodičia sa rozvádajú a život s mamou ťa už nebaví.“

Zobrala slúchadlá, hodila ich na zem a rozdupala.

„ Radšej si mi ich nemala dávať.“

Nina nedokázala pochopiť, že kdekoľvek príde, budú tam aj nové problémy.

„ Nájdu ťa a vrátia späť na Slovensko.“

„ Ester, buď rada, že tvoji rodičia sa nerozvádajú a neprežívaš to, čo ja.“

Melódia a harmónia tónov mi počas hádky chýbala.

Pozrela som sa do vrecka, koľko mám pri sebe peňazí.

„ Ak ste si nevšimli, zatvárame.“ ukázal predavač palcom na tabuľku na dverách.

„Ved' len slúchadlá, nič viac. “

„ Keď tak zajtra. Dovidenia. “

Zem. Stále nás k nej niečo ťahá. Mala by byť pre ľudí posvätným miestom. No aj napriek tomu všetci po nej šliapeme. Bezdomovci, egoisti aj boháči.

Nemám svoje slúchadlá.

Ráno bolo iné. Všetko rozmazané, nejasné a pochmúrne. V autobuse ľudia zazerali. Nikto sa neusmieval. V škole som schytala trojky, pokašľala písomku a aby toho nebolo málo, pohádala som sa s učiteľom. Nina si za mňa našla náhradu.

Ticho. Začala som si zapchávať uši. Cítila som, ako sa ma chce zmocniť, no nechcela som mu podľahnúť. Vyšla som na chodbu a začala spievať.

Spievať som nikdy nevedela.

Farby. Lúskanie, tlieskanie a tanec.

Vystúpenie som zakončila úklonom.

„Načisto zošalela! Spamätaj sa!“ smiali sa mi. Aj Nina s novou kamarátkou.

Instagram, Snapchat, Faceebok...

#divnáEster.

Išla som na chlapčenské.

Nikto tam nebol.

Umyla som si tvár, ruky a hneď sa mi uľavilo.

Bola som si istá, že chcem prekročiť hranicu medzi tichom a hudbou.

Všetci viete, kde som išla.

Daniela Beňová (9.A)

Hlášky zo školských lavíc

„Ak budeš trpieť, tak sa to naučíš. Múdrost' bolí.“

„Čím vyššie, tým hore.“

„A čo to je za básnický prostriedok?“ „Fotosyntéza.“ „Fotosyntéza? Ved' to je personifikácia!“ „Šak a to neni to isté?“

„No zvládla si to s odretými päťami.“

„Odvođené slová od slova voda – vodka, vodisko, odvodzovanie.“

„A ZSSR je aký slovník, pani učiteľka?“

„Tomáš, prečo ješ?“ „Ja jem? Joj, pani učiteľka, prepáčte, som si nevedomil.“

„Tak na tabuľu som vypísala všetky slovníky...“ „Ved' ešte chýba KSS!“ „A to je čo za slovník?“ „Komunistická strana Slovenska.“

„Šak hej, šak vzťahové, to sú tie, ktorých sa nemožem dotknúť, či?“

„Aj profesionáli sa môžu mýliť, pani učiteľka.“

„...a písal pod pseudonymom Ján Cigáň.“ „Nie náhodou Ján Róm?“

„Najlepší spôsob, ako tvoriť budúcnosť, je tvoriť ju.“ všeobecná pravda 9.D

„Situácia je zlá, nie však kritická.“

„Aký slovný druh je podčiarknuté slovo vo vete: Zvládol som to najlepšie?“ „Egoizmus.“

„Čo je najväčším zdrojom pitnej vody?“ „Vodovodný kohútik?“

„No ako by som začal prezentáciu... Ako viete, Slnko žije v Slnčnej Sústave...“

„Ide to s tebou dolu nohou.“ všeobecná pravda 9.D

„Tí céčkari ťa úplne skazili.“ všeobecná pravda 9.D

„Keď je na Kataríny hus na blate, na Vianoce bude...?“ „Na pekáči.“

„...ty mizneš v diaľke ako vodka...“

„Štíhly ako...?“ „Pani učiteľka, ja fakt neviem!“ „Ved' štíhly ako la...“ „Langoš!“

„To ťa baví baviť sa?“

„Rybári musia byť ticho, aby nevyplašili ryby.“ „Nie, ryby nás nepočujú, rybári len chcú mať pokoj.“

„To je tak detské chovanie!“ „Správanie! Chovajú sa zvieratá.“ „Šak oni sú zvieratá!“

„Zomierame už od narodenia.“

(po odovzdaní testov) „Veď to nebolo ťažké, to musia byť samé jednotky! „Pani učiteľka, môžeme byť optimistickí, ale buďme realisti...“

„Veď slovná zásoba je taká bohatá!“ „A my sme takí chudobní!“

„Hacienda, veď to je taký kvietok!“

„Das je príslovka miery!“ „Nie, das je podľa mňa časť.“ „Das je das!“

Žiaci 9.D

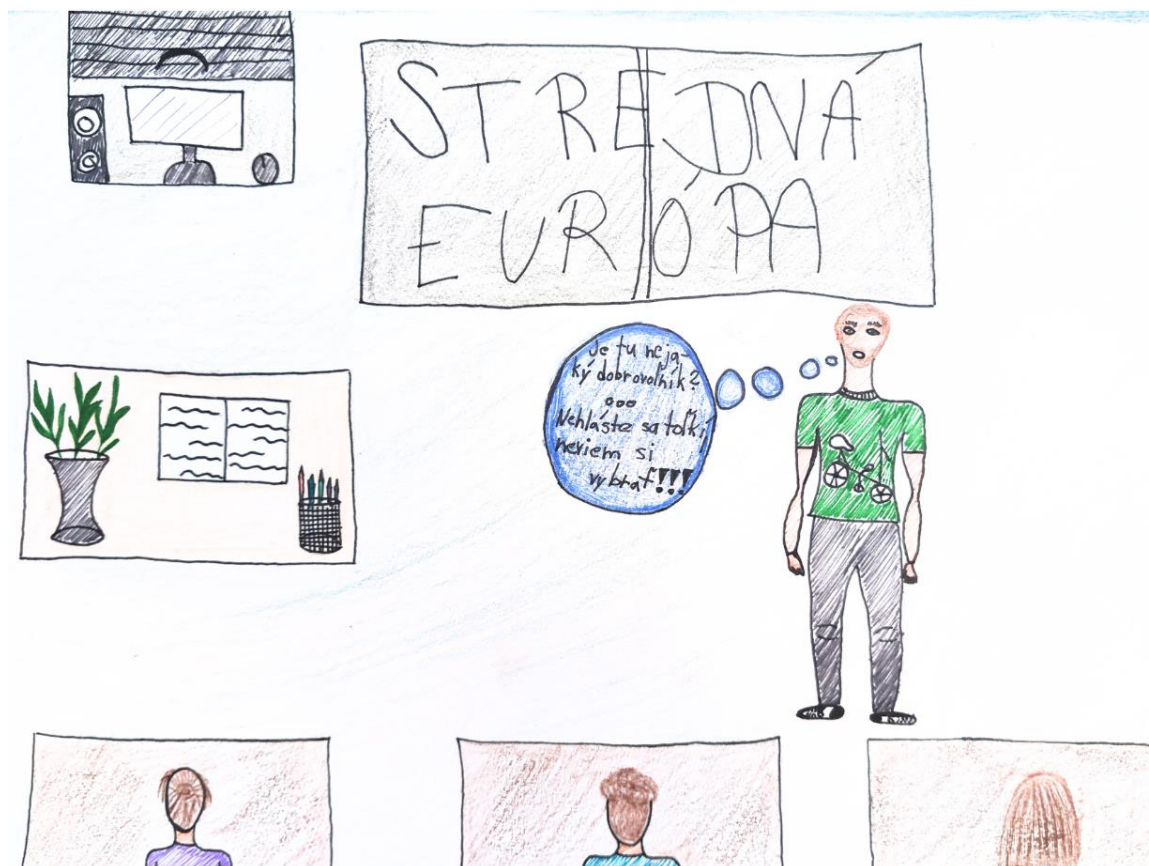
Spracovala: Ema Michelčíková (9.D)

Kvetoslava Kišacová (5.C)

Zoja Zuzanna Mertová (7.C)

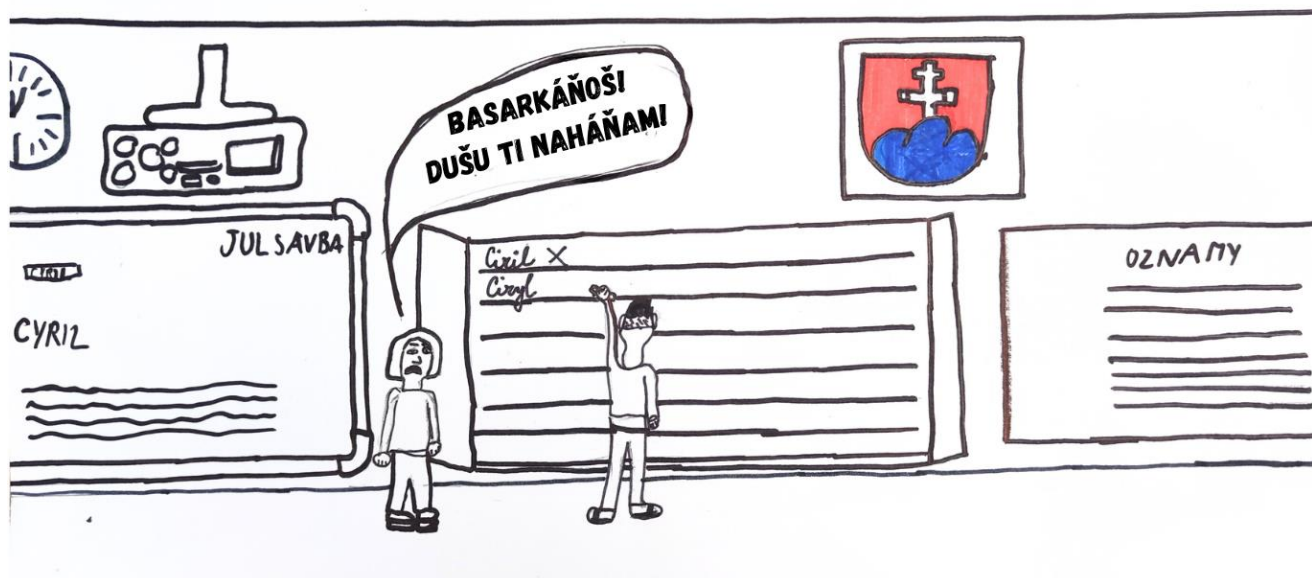

Ema Vongrejová (7.C)

Gabriela Ceperková (7.C)

Martin Hudák (7.C)

Próza – z každého rožka troška

Na koncertoch sa počúva

Nevedela, čo si obliecť. Na koncerty nechodievala často. O piatej ešte stála pred zrkadlom. Nakoniec voľba padla na jej obľúbené šaty. Boli sivé, v páse stiahnuté koženým opaskom. Už len topánky, taška a mohla ísť.

Na to, že bolo takmer pol šiestej a tma ako v rohu, mesto bolo rušné. Ľudia v slušných kožušinových kabátoch či obyčajných vetrovkách kráčali v chladnom decembrovom počasí, každý za svojím cieľom. Ktovie, či niektorý z nich nemá namierené práve tam, kde ona – jej smerom kráčalo mnoho ľudí. Napríklad staršia pani v oranžovom kožušinovom kabáte s tigrími pruhmi a na ružovo nafarbenými vlasmi. Alebo menší chlapec v krikľavo zelenej bunde s logom akejsi známej firmy na chrbte a futbalovou loptou v ruke. Z autobusu neďaleko vystúpila skupinka piatich ľudí, očividne rodina. Starší párik - pani s až neprirodzene hnedými vlasmi a pán o paličke. Podľa vzhľadu usúdila, že pani v strednom veku bude ich dcéra. Rovnako špicatý nos, prehnane chudé telo a zakrivený chrbát ako pán o paličke. Dvaja chlapci mohli mať päť a sedem. Mladší musel byť celý otec – mal silnejšiu postavu, malé oči, nos ako gombičku. Druhý bol niečo medzi – malý nos, malé oči, no chudé telo. Rozprávali s výrazným východniarskym prízvukom. Za nimi vystúpil pán staršieho veku s unaveným pohľadom. Tváril sa, že neexistuje. Nečudovala sa mu, skupinka pred ním naozaj robila prehnane veľa hluku. Počula ich ešte pár minút, potom ich prerušila hudba z reproduktorov postavených pred kultúrnym centrom.

Okamžite zabudla na ruch ulice – bola predsa tu! Hrali jej obľúbenú pesničku. Kým čakala v rade, potichu si šepkala texty. Lístok mala už kúpený. Kontrolórom sa očividne veľmi nechcelo pracovať. Vytiahla teda svoj papier a začala si čítať predpripravené otázky. V španielčine, samozrejme. Učila sa ju už niekoľko rokov a dúfala, že koncert jej obľúbeného španielskeho speváka jej pomôže zlepšiť sa v nej. Zároveň chcela splniť úlohu zo slovenčiny – zrealizovať interview.

Prešla cez kontrolu, dav ľudí a nakoniec sa dostala na svoje miesto. Bolo na lóži, uprostred tretieho radu. O päť minút šesť, stihla to. Pred ňou zostalo niekoľko voľných miest - mala skvelý výhľad na pódium... až do päť päťdesiatdeväť.

Za príchodu speváka sa dovalila aj stará známa rodinka. Jej výhľad zakryla mama, ktorá bola aj napriek zhrbenému chrbtu pomerne vysoká. Vpravo od nej sa posadili

chlapci a naľavo pán s paličkou. Na miesto vedľa položil tašku. Najprv sa mama rozhodla dať si dole bundu. Pod ňou mala bledomodré tielko, na ramene sa črtalo vyblednuté tetovanie morského koníka. Chlapci nasledovali príklad a obaja si hrdo narovnali pruhované dresy známeho futbalového klubu. Jeden si chcel prevesiť bundu cez operadlo stoličky, pričom dvakrát skončila na jej topánkach.

Z prvej pesničky nemala nič. Po nej mal spevák krátky príhovor. No ona z toho počula tak „Pozoooooor, ide pivooooo!“ Nie, to nehovoril on. Pani s výrazne hnedými vlasmi sa predierala radom s dvoma plastovými pohármi po okraj naplnenými pivom. Jeden podala mame, druhý si nechala a pomaly, ale hlasno si z neho usrkávala. Pán vedľa si vzdychol. Po ďalšej pesničke, ktorá prešla celkom bezbolestne, nasledoval ďalší prejav. Päťročný chlapec poťahal mamu za rukáv: „Mami, ja mu nerozumiem!“

Mama jeho prvú sťažnosť ignorovala. To bola chyba. Potiahol ju za ruku silnejšie a ona vyliala polovicu piva. Na bundu. Tak schuti nadávať pred malým dieťaťom som už dlho nikoho nepočula. Všetci na chvíľu stíchli. Chvíľa bola v tomto prípade maximálne minúta a pol. Ďalšia pesnička sa skončila a staršiu pani to očividne začalo nudiť. Vytiahla telefón a začala čítať správy. Nedalo sa nepozerať na obrazovku jej telefónu, keďže to bol jediný svietiaci bod. Počas ďalších dvoch pesničiek zistila, že znamenie raka bude mať v tomto roku šťastie vo vzťahoch, finančne na tom však bohvieako nebude. Naopak, váhy si nájdu v lete alebo na jeseň tohto roku veľmi dobrú prácu. Taktiež bolo kdesi desivé zemetrasenie, niekoľko desiatok ľudí zahynulo pri páde prepychového lietadla a medzi potopením Titanicu a útokom na Dvojičky je určite nejaká spojitosť. Starší chlapec sa inšpiroval babkou, vytiahol telefón a začal hrať simulátor riadenia auta. Reakcia mamy bola okamžitá a chlapcov mobil skončil v taške. Počas krátkej prestávky zapálili svetlá a babka konečne odtrhla pohľad od obrazovky telefónu.

Zadívala sa do davu a vzápätí sa obrátila na svoju dcéru. „Pozri tam,“ ukázala kdesi do prostred masy ľudí, „tam je tá žena v blúzke a za ňou je chlap v čiernom, vidíš ho, nie?“ mama iba neurčito prikývla, očami lietala po dave z jednej strany na druhú. Babka sa však nedala odradiť. „No a za ním, tam je ten, čo má košeľu, vyzerá úplne jak Štefan, ale to určite nie je on!“ Mama si vzdychla. Nevedela, čo má povedať. Nakoniec skúsila protestovať: „Mami, to je určite Štefan.“ „Nekaz mi radosť!“ hodila po nej ostrý pohľad. Radšej zmenila tému: „A ešte spoločnú fotku si dáme! Matej, pod' bližšie, nevidieť ťa! Chlapec si vzdychol. Po niekoľkých neúspešných pokusoch bola aspoň väčšina rodiny spokojná.

Už mala rodinky plné zuby... a vtedy jej niečo napadlo: dôležité nie sú len pocity speváka. „Prepáčte, neruším?“ naklonila sa dopredu. Mama pokrútila hlavou. „Výborne. Som z bratislavskej univerzity a ako prácu do školy by som potrebovala z tohto koncertu spraviť krátke interview, mohla by som sa vás opýtať pár otázok?“

„Samozrejme, radi vám odpovieme...“ trochu ju znepokojilo, že mama hovorila v množnom čísle. „Nuž... tak prvá otázka bude viac-menej len o tom, ako sa vám zatiaľ páči koncert.“ Slovo si vynútila babka hlasným zakašľaním. „Koncert je podľa mňa skvelý, veľmi si užívam skladby, väčšinu z nich poznám naspamäť!“ Komplimenty skladali aj chlapci, mama a dedko. Vraj toho speváka zbožňujú. Popravde, asi chceli mať čo najlepšiu reputáciu. Predsa len, nevedeli, kde ten článok skončí. Na ostatné otázky odpovedali rovnako nadšene. Vymazala z mysle ich smutné pohľady po tom, čo im povedala, že viac otázok už nemá. Unavene si sadla. Pán vedľa nej sa potichu zasmial na jej unavenom výzore.

„A vám sa ako páči koncert?“ Opäť sa zasmial. „Je to zaujímavý kultúrny program, mám toľko zážitkov! A že môžem sedieť takto blízko hlavného dejiska,“ vzdychol, „ved' aj vy sedíte rovno za nimi.“

Ema Michelčíková (9.D)

Izba

Zazvonilo na hodinu. „Nie, nie, teraz nie, prosím,“ začala som panikáriť, „musela som ísť na WC? Mohla som počkať!“ Utekala som čo najrýchlejšie do triedy a modlila sa, nech tam nebude učiteľka.

„Ella, kde si bola?“ Preglgla som, otvorila ústa: „Ehm...“ Celá trieda sa začala smiať a ja som tam stála ako prikovaná. Ako prvotriedna padavka! „Ella, ani sa neospravedlníš? Takéto správanie som od teba nečakala, od teba nie! Napíšem ti poznámku za neskorý príchod. Teraz si sadni na miesto!“ zahriakla ma. „Áno, pani učiteľka,“ poslúchla som a sklopila hlavu, aby mi dlhé čierne vlasy padli do tváre a aby už nikto nevidel, aká som červená.

Celý deň som dostávala posmešky. Musím uznať, že na takéto veci majú moji spolužiaci kreativity dosť. Naučila som sa ich ignorovať, no na obed jeden moju hranicu trpezlivosti prekročil. Nazval ma „trasúca paradajka“. Od hnevu som na toho chalana začala kričať tak piskľavo. Nečudovala by som, keby mu praskol ušný bubienok. Samozrejme, moja reakcia priniesla ďalšiu poznámku a nové posmešky.

„Čo sa s tebou deje? Do školy sme ťa odviezli o 7:20! Vysvetli mi, ako si mohla meškať?“ Mám jej povedať, že SOM BOLA NA WC a nebola som schopná vysloviť tieto štyri slová? Nechcem prednášku o tom, ako sa nemám báť bežných vecí. „Ja...som iba...zabudla, koľko je hodín.“ „Načo máš hodinky?“ ukázala mama na moju ruku, kde sa vynímali nové elektronické hodinky. „To je už jedno, zajtra máš zaracha! Choď do izby!“

Nestihla som urobiť ani jeden krok. „Ešte k tej druhej poznámke,“ pokračoval oco. „Prečo kričíš na chlapcov? To sa ti nepodobá.“ „Ale on sa mi vysmieval celý d...“ Opäť ma niekto zahriakol: „Zajtra v škole sa mu ospravedlníš! Je jedno, čo robil, on na teba nekričal.“ Iba som pokývla hlavou a na druhé „choď do izby“ som s radosťou prikývla.

V mojej izbe je pokoj. Žiadni ľudia. Môžem tam bez obáv spievať. Spev mám ešte radšej ako moju izbu. Raz chcem byť slávnou speváčkou. Písať a spievať moje piesne. Ale nemôžem. Mám strach. Strach, že sa strápnim na celý život. Ani moja izba by ma neochránila. Preto si to nechávam pre seba. Mne to stačí. Vybrala som si zo zásuvky notes, kde si píšem texty piesní a noty. Píšem ich asi od ôsmich rokov.

V polovici pesničky som sa nechtiac otočila hlavu. Bolo otvorené. „Nikto ma nepočul,“ snažila som sa šepky upokojiť. No keď som sa z okna pozrela, z druhého bytu na mňa hľadelo dievča približne v mojom veku s kučeravými ryšavými vlasmi s otvorenými ústami. Rýchlo som ho išla zatvoriť a stiahnuť rolety. „Nie! Chcem počuť zvyšok!“ Zastavila som sa. *Robí si srandu? Nikdy som ju tam nevidela. Určite je to „vtípek“.* Začala som sa spamätávať. Chvíľu sme na seba iba pozerali, kým ona zrazu nezutekala od okna. *Vážne to bol iba „vtípek“.* Zatvorila som okno a snažila na to zabudnúť. Nedalo sa. Ako zvyčajne som sa išla rozptýliť do kuchyne. Nestihla som ani zahryznúť do KitKatu, keď niekto zazvonil. Rodičia išli späť do práce, musela som ísť otvoriť ja.

„Ahoj, som Stella! Ako sa voláš? Hmm... KitKat! Môžem dnu?“ Nevedela som, na akú otázku odpovedať skôr, takže som iba odstúpila. „Ella. Ja som Ella.“ Objala ma. Skôr ako som si stihla niečo uvedomiť, ma už chytila za ruku a ťahala do mojej izby. „Som vaša nová susedka. Kde si sa tak naučila spievať? Ja sa to učím už tri roky. Ale aj tak neviem spievať ako ty. Mohla by si ma to niekedy naučiť. Alebo môžem prestúpiť na spev na tvoju školu. Budeme chodiť spolu,“ vykrikla na jeden dych.

„Ja nechodím nikde, ja som najradšej v mojej izbe.“ „To nie je možné! Tak to musíš zmeniť. Keď si taká dobrá bez profíkov, aká dobrá by si bola s nimi?“ „Nie som dobrá...“

Zatvárala sa, akoby som ju urazila. Rýchlo som zmenila odpoveď: „Možno neskôr. Necítim sa na to, aby ma niekto počul spievať.“ Potom vyzerala omnoho šťastnejšie.

„Zaspievaš si so mnou? Prosím,“ vyvalila na mňa psie oči. Nemohla som odmietnuť. Spolu nám to ladilo. Ladilo nám to mesiac.

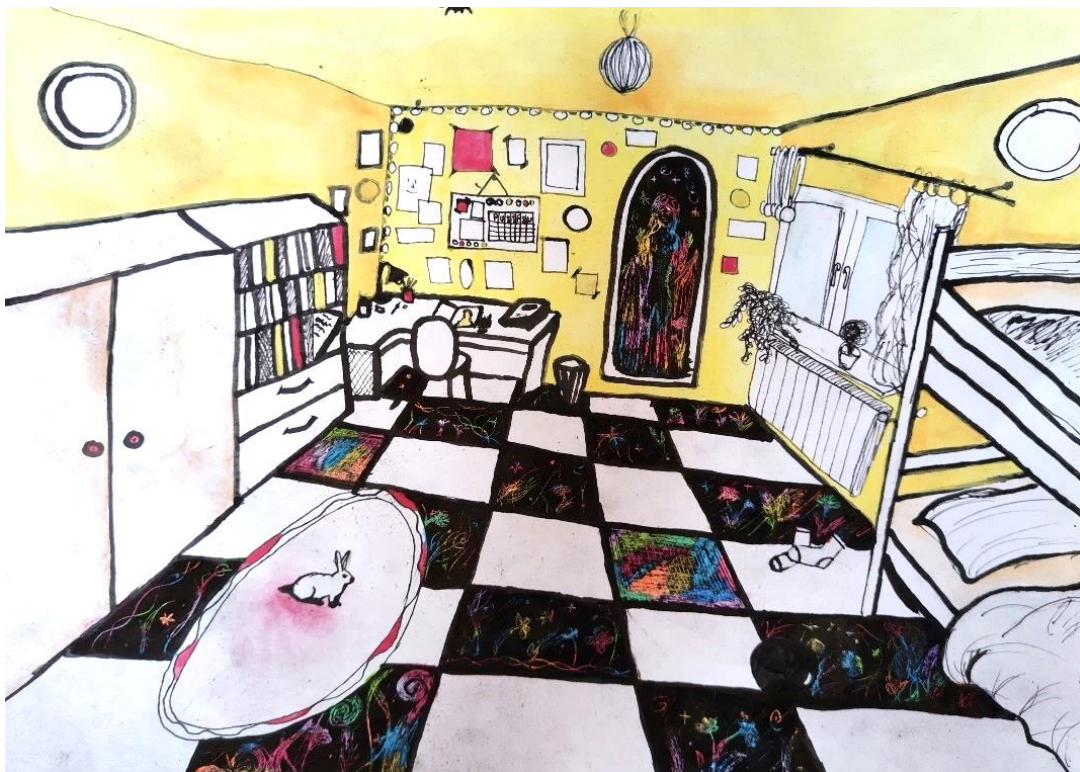
„Budeme sa opäť sťahovať. Moji rodičia dostali prácu v inom meste. Musím...“ Objala som ju. „Prosím, sľúb, že sa spevu nevzdáš.“ Prikývla som.

Stellin sľub som začala plniť. Nabrala som odvalu a povedala rodičom, že chcem spievať. Objavila sa predo mnou nová cesta. Prihlásila som sa na ZUŠku, vyhrávala som súťaže, spievala na školských podujatiach. Chcela som sa spevu venovať naplno aj na strednej škole. V našom meste boli iba gymnáziá a nejaké odborné. Musela som ísť ďalej.

Internát bol v celku pekný, spolubývajúce v pohode. Hoci boli už druháčky, nesprávali sa povýšenecky. Do triedy som vkročila neisto, samé nové tváre a na prvý pohľad som nevedela odhadnúť, čo mám čakať. Sadla som si na samotku, do poslednej voľnej lavice. Po 15 minútach vkročila do triedy nová žiačka. Ospravedlnila sa, že mešká a postavila sa pred tabuľu. Učiteľka ju začala predstavovať.

Kučeravé ryšavé vlasy. Široký úsmev. Rozbehla som sa k nej a pred celou triedou ju objala.

„Dokázala si to. Ja som to vedela,“ zašepkala.

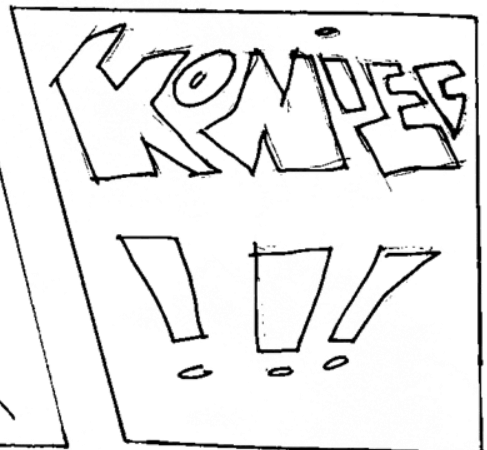

Text a ilustrácia: Alexandra Tancošová (6.C)

Komiks – Tatranská Kikimora

Tessa Takácsová (6.A)

Linda Kadaňková

Linda Kadaňková (6.A)

Bezpečnosť je dôležitá!

Na cestách

Semafor náš kamarát,
vždy stojí pri nás rád.
Farbami nás rozžiari,
stoj alebo choď, vždy ti poradí.

Stopka, prednosť v jazde, pozor chodci -
kamaráti naši cez deň i v noci.

Reflexné prvky musíš mať,
ak cestou sa chceš premávať.

Keď na bicykli chodiť chceš,
na chrániče a prilbu nezabudneš!

Elena Zapotoková (5.B)

Laura Maguláková (5.B)

Zamyslenie – úcta k starším

Pri otázke „Máte radi svojich starých rodičov?“ všetci odpovieme - áno. Nie je to však iba nejaká básnička, ktorú odrecitujeme, keď nás niekto vyzve. Myslíme to úprimne. Niektorí majú radi ich príbehy, vtipy či výborné jedlo, a to ani zďaleka nie je všetko.

Rád chodím k starým rodičom. Bývajú blízko, len tri ulice ďalej. Starká pestuje maliny a margaréty. Vždy má jednu zastrčenú za uchem. Za to si vyslúžila aj prezývku od susediek: Margeta Margaréta. Samozrejme sa volá Margita, no susedky to trochu pozmenili. Starký zvyčajne sedáva na lavičke pred domom a vyčkáva na nás. Pri bráne nás zvyčajne privíta pes Krištof. Osobne nemám rád psov. Podľa mňa sú až príliš hlučné a oslintané. No mama sa na mňa vždy karhavo pozrie a povie: „To je subjektívne.“ Ak by som sa mal priznať, ani neviem, čo to je, ale viem, že to je niečo, ako keby som na to mal názor len ja. Ale ja sa v tom nevyznám. Prejdeme cez bráničku. Ja bežím rovno k starkému. Potom starký zavolá: „Margita, máme návštevu.“ Po chvíli

vyjde starká. Aj keď už nemám štyri roky, stále sa opýta: „Kto prišiel? Veď sme nikoho neočakávali.“ Viem, že si len vymýšľa, ale pripájam sa k nej. „My!“ zvolám. Väčšinou sa obidvaja rozosmejeme a ja bežím rýchlo vystíkať aj ju.

Neskôr ideme do kuchyne navariť obed. Starká mi dá zásteru, ktorú mala ešte moja mama. Je vyblednutá, no slúži dobre. Ona klepe mäso a ja ho obaľujem, aby vznikli výborné rezne. Polievku má vopred navarenú. Potom vytiahne jej lahodný malinový džem. Dáme ho na kúsky lístkového cesta a cesto zakrútime. Potom malinové slimáky dáme piecť. Neskôr asi hodinu pozerám televízor a čakám, kým starká všetko dokončí. Nakoniec jej pomôžem nakladať. Najeme sa dosýta a máme ešte dve hodiny pauzu.

Po obede ideme zbierať maliny. Pri zbere mi starká rozpráva vtipné príhody. Je kráľovná vtipov. Často jej vtipy používam v škole. Všetci sa na nich smejú. Ani sa nenazdám a je skoro večer a my máme plné košíky malín.

Starká spraví rýchlu večeru a ja sa pripravujem spať. Starký mi prichystá posteľ a ja s ním hrám scrabble pri šálke čaju. Potom si ľahnem a poprajem starkým dobrú noc.

Ráno ešte starká a starký pripraví raňajky. Keď ich zjeme, starká nám zabalí dobroty. Potom je čas odchodu. Málokedy sa mi chce odísť, no rozumiem tomu. Dlho sa s nimi lúčim. Posledný raz ich vystískam a zavriem bráničku. Mám ich veľmi rád. Bez nich by svet už nebol rozhodne taký zábavný a malinový.

Patrik Komara (6.A)

Troška odborných názvov neuškodí

Hríby, huby alebo kozare sú slová, ktorými v rôznych oblastiach našej krajiny ľudia označujú veľmi pozoruhodné organizmy. Keď sa vyberiete na prechádzku do lesa alebo na lúku, môžete ich nájsť v stovkách rozdielnych podôb – ako kuriatka, pečiariky, hríby, rýdziky alebo muchotrávky...

Huby tvoria v lese samostatnú skupinu. Nemajú možnosť fotosyntézy, inými slovami povedané, nemajú farbivo, ktoré sa nazýva chlorofyl. Nemôžu si ani vyrábať svoje vlastné živiny, alebo inak, nepatria medzi autotrofné organizmy. A tak ako má všetko na tomto svete svoj účel, tak aj huby. Ich hlavnou povinnosťou v prírode je rozkladať zvyšky organizmov.

Huby rastú v bylinnej vrstve lesa. Rozmnožujú sa drobulinkými čiastočkami nazývanými výtrusy. Výtrus by sme zbytočne hľadali v huby, na hube alebo pod ňou,

lebo je taký malilinký, že ho voľným okom nevidno. Huby sa skladajú z podhubia, hlúbika a klobúka. Niektoré majú aj pošvu alebo prsteň.

Podhubie je uväznené v pôde. Odborníci na huby, mykológovia, ho volajú mycélium. Znie to tajomne, ale mycélium je vlastne zhluk vzájomne prepletených vlákien. Veľmi sa podobá koreňom stromov a má aj podobnú úlohu – hľadá vodu a živiny pre plodnicu huby.

O hlúbiku sa dá povedať, že je to stonka huby. Mne skôr pripomína telo človeka. A tak ako ľudia sú vysokí a nízki, chudí, štíhli alebo tuční, aj vo svete húb nájdeme guľatučké hríby s hlúbikom ako súdok, bedle vysoké a štíhle s ozdobným golierikom, plávky s bielym elegantným hlúbikom, ktorý nie je ani tenký, ani hrubý, ale práve taký akurát.

Aj keď klobúk pre nás ľudí je len dekorácia na hlavu, pre hubu je to dôležitá časť jej štruktúry, lebo bez neho by huby už neexistovali, keďže by sa nemohli rozmnožovať. Klobúky húb nie sú len biele ako mraky a zaoblený ako dáždňik, ale majú rôzne tvary a rôzne farby. Napríklad, kuriatko jedlé má tvar ako pečená šiška od mojej babky a má žltú farbu ako kuriatko. Muchotrávka červená sa pýši nádherným jahodovočerveným klobúkom s bielymi ozdobnými bodkami. Je to veľká parádica. Ani pôvabnica fialová za ňou nezaostáva. Jej klobúk má farbu polnočnej oblohy, keď je mesiac v splne. Naozaj pôvabné.

Naše klobúky nemajú zdola nič. :Ale klobúky húb tam niečo majú. Sú to lupene alebo rúrky. Nezáleží veľmi na tom, či má huba lupene alebo rúrky. Rozmnožujú sa rovnakým spôsobom. A ešte aj farbou lupeňov a rúrok sa od seba navzájom huby líšia. Medzi najkrajšie patria mladé pečiariky. Ich lupene sú staroružové. Keď rastú a dospievajú, ružová sa mení na hnedú.

Niektoré huby majú pošvu. Je ako pohárik, v ktorom rastie huba. Na také huby si treba dávať pozor, lebo huby s pošvou sú väčšinou jedovaté.

Všetky rôzne tvary a farby húb sú fascinujúce. A ešte aj dôležité pre ľudí. Lebo hubári využívajú rozdiely medzi hubami na to, aby zistili, či huby, ktoré našli, sú jedlé, a či sa môžu tešiť na dobrú hubovú polievku. Nehubárov môže aspoň potešiť pohľad na týchto neobyčajných a zaujímavých „obyvateľov“ lesa, keď sa vyberú na víkendovú prechádzku.

Miriám Puzderová (5.C)

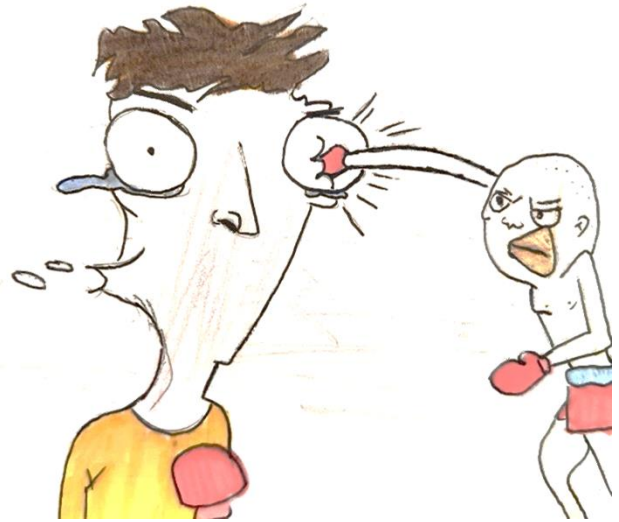

Daniela Beňová (9.A)

Uhádni ľudovú múdrosť!

Katarína Ščerbáková (8.C)

Viktória Velebírová (8.C)

Veronika Oboňová (8.C)

Slovo na záver

Čo poviete? Musíte uznať, že na ZŠ Kúpeľnej máme množstvo talentov - nádejných spisovateľov, novinárov, ilustrátorov.

Na záver by sme chceli našej škole popriať k jej jubileu veľa nových šikovných žiakov, ktorí budú plní nápadov a budú naďalej prinášať čitateľom časopisu Surfer kvalitnú prácu.

Tešíme sa na Vás v ďalšom čísle!

Redakčná rada

Použité zdroje

Petríková, Daniela: Literárna výchova 6. Združenie Educo 2018. ISBN 9788085674620.

**Vivien Tkáčová (7.A), Vanesa Pavlíková (7.A), Kristína Ďurechová (7.B),
Alžbeta Garberová (8.A), Annamária Dzivá (7.B), Alica Sepešiová (7.A),
Michal Kavčák (8.A), Kristína Magdová (7.A)**

Zloženie redakčnej rady

Vyučujúci: Mgr. Nikola Murinová

Mgr. Katarína Pappová, Mgr. Kristína Urdová,

Mgr. Lenka Michalíková, Mgr. Lenka Butalová

Mgr. Mária Popjaková, Mgr. Maroš Semančík

Žiaci: Ema Michelčíková (9.D), Lenka Žarnayová (9.D), Daniela Beňová (9.A)

Alexis Čopíková (5.A), Laura Maguľáková (5.B), Elena Zápotoková (5.B),
Miriam Puzderová (5.C), Kvetoslava Kišacová (5.C), Patrik Komara (6.A),
Tessa Takácsová (6.A), Linda Kadaňková (6.A), Katarína Palková (6.B),
Ela Paruševoval (6.B), Hana Petroval (6.B), Alexandra Tancošoval (6.C),
Monika Toporoval (6.C), Vivien Tkáčoval (7.A), Vanesa Pavlíková (7.A),
Alica Sepešiová (7.A), Kristína Magdová (7.A), Annamária Dzivá (7.B),
Kristína Ďurechová (7.B), Zoja Zuzanna Mertová (7.C), Gabriela Ceperková (7.C),
Ema Vongrejová (7.C), Martin Hudák (7.C), Alžbeta Garberová (8.A),
Michal Kavčák (8.A), Veronika Oboňoval (8.C), Matej Fabian (8.C),
Katarína Ščerbáková (8.C), Viktória Velebírová (8.C), Sára Sádecká (9.A),
Soňa Krajňáková (9.A), Myron Kozák (9.B), Veronika Neupauerová (9.B),
Sofia Petrovičová (9.B), Zuzana Vargová (9.D), Zuzana Višňovská (9.D)
bývalé žiačky: Hana Vorobelová, Ili Ivančová, Petronela Prokopčáková

Vydáva

Základná škola, Kúpeľná 2, Prešov

www.zskuppo.sk

© 2024

